

Langzaam legde dr. Marcelle Weingrau, directeur van het archeologisch instituut van Santa Fe, haar handen plat op het glanzende bureaublad voor haar. Vervolgens reikte ze, al even traag, naar een dunne bruine map die ze met haar schitterend gemanicuurde nagels naar zich toe trok. Zelfs Weingraus eenvoudigste gebaren, viel Nora op, hadden iets bedachtzaams. Maar daaraan was ze gewend geraakt in al die tijd dat Weingrau directeur van het instituut was, en ze wist dat ze hier niets bijzonders in hoefde te zien. Niet positief, niet negatief. Althans niet per se.

Nu schonk Weingrau Nora een brede, warme glimlach. ‘Ik wilde je graag even spreken vanochtend,’ begon ze. ‘En wel hierom: er is ons een mooie kans in de schoot geworpen. Een schitterend nieuw project – iets heel bijzonders, kan ik wel zeggen. Connor en ik zouden graag willen dat jij daar leiding aan gaat geven.’

Nora voelde de opluchting door zich heen stromen. Ze had geen idee gehad waarom ze die ochtend bij de directeur op kantoor moest komen. Sinds ze afgelopen oktober was gepasseerd bij een beloofde promotie, die vervolgens naar Connor Digby was gegaan – de collega die nu vlak naast haar zat – had ze een afgemeten, beleefde maar beslist niet hartelijke houding aangenomen. Nora’s kantoor lag vlak naast dat van Digby, en hoewel hij geen slecht archeoloog was en een vriendelijk, zij het ietwat nietszeggend karakter had, was haar relatie met deze onverwachte nieuwe chef een tikkeltje stroef gebleven. In de zes maanden sinds zijn promotie had Nora zich met niets anders bemoeid dan met haar werk en had ze – tevergeefs – geprobeerd zich over haar wrok heen te zetten; ze voelde zich verraden.

‘Ik wil geen oude wonden openrijten,’ vervolgde Weingrau, ‘maar ik weet dat het een teleurstelling was dat de post van Hoofd Archeologie aan je neus voorbijging. Je hebt uitmuntend werk gedaan voor het Instituut en je hebt ons welkome publiciteit bezorgd. En daar is dit nieuwe project

een rechtstreeks gevolg van.’ Ze tikte driemaal met een rode nagel op de map.

‘Dank je,’ zei Nora.

‘Dit project is misschien iets anders dan wat we normaal doen – hoe-wel het beslist binnen onze archeologische missie past.’

Nora wachtte op de rest van het verhaal. Weingraus woorden waren complimenteus en opgewekt: een ongebruikelijke combinatie voor haar.

‘Jouw rol bij de vondst en de opgraving van de schat van Victorio Peak heeft de aandacht getrokken van een bekende zakenman – en potentiële donor, kan ik daar wel aan toevoegen – die de drijvende kracht is achter dit inspirerende project.’

Nora begon zich ietwat ongerust te voelen. Waarom legde Weingrau het er zo dik op?

‘Tappan, heet hij. Lucas Tappan. Misschien heb je die naam weleens gehoord?’

Nora zweeg even, verbijsterd. ‘Die vent met dat particuliere ruimtevaartbedrijf? *Icarus*? Dié Tappan?’

‘Precies. Tappan is het meest bekend als oprichter van Icarus Space Systems, maar in wezen houdt hij zich bezig met windenergie. Dat ruimtevaartbedrijf doet hij ernaast. Een respectabele zaak, kan ik wel zeggen. En hij is niet onbemiddeld.’ Opnieuw een brede glimlach.

Nora knikte. Tappan was meer dan ‘niet onbemiddeld’ – hij was miljardair.

‘De heer Tappan heeft ons benaderd met een hoogst intrigerend voorstel, en een riant bedrag om het project uit te voeren. Ik heb het met Connor besproken, en we hebben toestemming gekregen van de Raad van Bestuur.’

Nora’s onbehaaglijke gevoel nam hand over hand toe. Normaal gesproken hield de Raad van het instituut zich niet bezig met de goedkeuring voor projecten. En waarom had zijzelf hier niet eerder over gehoord?

‘Connor zal je bijpraten over de details,’ sprak de directeur.

‘Juist.’ Digby keek Nora aan. Hij was aanzienlijk nerveuzer dan Weingrau met haar koele houding. ‘Eh... heb je weleens gehoord van het Roswell-incident?’

Even dacht Nora dat ze hem verkeerd verstaan had. Sprakeloos keek ze hem aan.

‘Het Roswell-incident,’ herhaalde hij. ‘Roswell ligt in de woestijn van New Mexico, net ten noorden van...’

‘Je bedoelt die plek waar ooit die zogenaamde ufo is neergestort?’ onderbrak Nora hem.

‘Ja, precies,’ antwoordde Digby, en voordat Nora kon reageren, vervolgde hij: ‘Even in het kort: in 1947 vond een landbouwer ten noordwesten van Roswell in New Mexico het wrak van iets heel ongewoons op een stuk staatsgrond dat hij had gepacht. Het leger is gaan kijken en op 8 juli is er een persbericht uitgegeven waarin stond dat ze een wrak hadden gevonden van een neergestorte vliegende schotel. Twee uur later werd dat bericht haastig bijgesteld: nu was het een weerballon die was neergestort. Pas jaren later kwam stukje bij beetje de waarheid aan het licht: een ufo, die kennelijk de Amerikaanse kernproeven in de gaten moest houden, was door de bliksem getroffen en op aarde gevallen. De overheid had de restanten van het ruimteschip verwijderd, evenals waarschijnlijk de stoffelijke overschotten van enkele buitenaardse wezens. Dit hele verhaal werd door de overheid onmiddellijk in de doofpot gestopt.’

Na deze stortvloed van woorden zweeg hij even.

Nora bleef hem sprakeloos aankijken. Waarom noemde hij dit waanzinnige verhaal ‘de waarheid’?

‘Tappan is naar ons toe gekomen met een goed voorbereid en volledig gefinancierd onderzoeksvorstel om de plek van het Roswell-incident op te graven. Een professionele archeologische expeditie volgens alle regelen der kunst.’

‘En dat is dus dat schitterende nieuwe project waarover ik de leiding zou krijgen?’

Met een nerveuze glimlach keek hij haar aan. ‘Precies. Met alle personeel, apparatuur en fondsen die je nodig hebt voor een opgraving volgens de hoogste professionele normen.’

Toen Nora niet reageerde, verviel hij in een onbehaaglijk stilzwijgen; hij diepte een potlood op uit zijn binnenzak en begon ermee te spelen.

Na verloop van tijd wendde Nora zich tot Weingrau. ‘Moet dit soms een grap voorstellen?’

‘Zeker niet,’ antwoordde Weingrau. ‘Het voorstel is van alle kanten tegen het licht gehouden, en de Raad heeft het goedgekeurd. Er is daar iets neergestort. Wat, dat weten we niet.’

‘Dat meen je niet.’

‘Geen overhaaste conclusies graag, Nora. We onderschrijven hier geen ufo-theorie. Wat we hebben toegezegd is een professionele opgraving van de plek van het incident. Meer niet.’

‘Met alle respect, Marcelle, alleen al door die toezegging onderschrijven we Tappans theorie. Dat hele ufo-verhaal is al jaren geleden ontzenuwd.’

‘Niet iedereen is het daarmee eens. Niemand weet er het fijne van. Zoals Connor al zei: de overheid heeft het incident in de doofpot gestopt, dat lijkt geen twijfel. Lucas Tappan heeft veel tijd en geld besteed aan onderzoek naar het incident, en hij heeft nieuwe informatie boven water gekregen waaruit blijkt dat er in Roswell buitenaardse technologie is aangetroffen en er misschien zelfs stoffelijke overschotten zijn gevonden.’

‘Buitenaardse lijken, bedoel je? Sorry, maar ben je serieus van plan het Instituut te betrekken bij zoiets... ordinairs?’

‘Het Instituut is er al bij betrokken,’ zei Weingrau met een ijzige klank in haar stem. ‘Niets meer aan te doen. En ik heb bezwaar tegen die terminologie van jou. Ik heb het nodige geduld betoond, Nora. Méér dan. En dat terwijl je nog steeds niet klaar bent met het Tsankawi-project, waarvan het einde nog niet eens in zicht is. Dat had allang af moeten zijn.’

Nora kon haar oren niet geloven. ‘Ik neem aan dat die Tappan niet alleen zijn eigen opgraving gaat financieren maar ook nog eens met een zak vol geld voor het Instituut komt aanzetten?’

‘Er is inderdaad sprake van een genereuze donatie, maar dat is niet de reden waarom we het doen. Dit is werkelijk een onopgelost raadsel. Als we hier met behulp van de archeologische wetenschap enig licht op kunnen werpen, dan is daar niets mis mee. Ik bied je een schitterende kans om je cv op te poetsen en je carrière te stimuleren.’

‘Vergeet het maar,’ zei Nora, voordat ze zich kon inhouden.

‘Het is even gevaarlijk om dingen te ontkennen waarvan we geen weet hebben, als om ze te promoten.’

Nora probeerde even de zaken te bekijken vanuit het perspectief van haar directeur, maar ze zag er geen kans toe. ‘Sorry, maar dat doe ik niet. Ik zou het niet kúnnen.’

Weingrau keek haar even strak aan. ‘Misschien heb ik je de verkeerde

indruk gegeven. We vragen niet of je het wilt doen. Het voorstel is aangenomen en jij gaat het project uitvoeren. Punt, uit’

‘Dit kan niet,’ zei Nora. Ze onderdrukte haar woede en sprak op gedempte toon verder: ‘Deze hele toestand is besloten zonder dat iemand mij ook maar iets gevraagd heeft, en dat klopt niet. Ik zit midden in een belangrijk project dat geheel buiten mijn schuld vertraging heeft opgelopen vanwege die toestand op Victorio Peak. Je kunt me niet zomaar met zo’n klus opzadelen. Zolang je hier zit heb je me geen moment behandeld met de mate van professionaliteit waarop ik recht heb – en dit hier is maar weer eens een sprekend voorbeeld. Als we dit doen, worden we de risee van de archeologische gemeenschap. Dit is niet gunstig voor mijn carrière, dit nékt mijn carrière. Ik doe hier niet aan mee.’

‘Je hebt Marcelle gehoord,’ kwaakte Digby nu. ‘De beslissing is al gevallen.’

Ze wierp hem een koele blik toe voordat ze weer naar Weingrau keek. Dit was, na alle voorgaande beledigingen, de laatste druppel. ‘Dan weet ik de oplossing. Geef de klus aan die hienlikker van je.’

‘Die opmerking slaat nergens op, en is kwetsend.’

‘Dat zal best. Dus laat Digby zelf maar reageren.’ Ze draaide zich naar hem toe. ‘Waarom doe jij dit project niet, Connor?’

‘Omdat...’ stamelde hij. ‘Omdat Tappan met name om jou vroeg.’

‘O ja?’ sprak Nora koeltjes. ‘Nou, zeg hem dan maar dat ik geen tijd heb.’

Er viel een gespannen stilte. Na een tijd informeerde Weingrau: ‘We kunnen je dus niet op andere gedachten brengen, Nora?’

‘Nee.’

‘Dan kun je nú naar je kantoor, je persoonlijke bezittingen inpakken, zorgen dat je dossiers in orde zijn en afscheid nemen van het Instituut.’

Nora haalde diep adem. Ze had haar grieven wel heel plotseling geuit, en waarschijnlijk voor Weingrau even onverwacht als voor haarzelf. Maar nu het hoge woord eruit was, was dat misschien maar beter ook. Diep in haar hart wist ze dat ze al een tijdje op zoek was geweest naar een excuus om op te stappen. En hier was het dan, op een presenteerblaadje aangeboden. Als het Instituut zijn reputatie wilde verkwanselen, dan was zij tenminste niet in de buurt als de zaak in het honderd liep.

‘Met andere woorden, ik ben ontslagen,’ zei ze.

‘Als je op weg naar buiten een ontslagbrief op mijn bureau legt, hoeven we het niet zo te noemen. Dan zeggen we dat je zelf opstapt.’

‘Nee.’

‘Wat, nee?’

‘Als je me wilt ontslaan, dan ontslá je me maar.’ En tegen Digby zei ze: ‘Sterkte ermee. Je zult het nodig hebben.’

En met die woorden stond ze op en liep het kantoor uit.

Anderhalf uur later liep Nora met een kartonnen doos in haar armen en haar rugzak op haar rug de voordeur van het Instituut uit, de heldere aprilzon in. Haar woede was aan het bekoelen en begon plaats te maken voor bittere spijt en twijfel. Had ze de situatie nu maar anders aangepakt, had ze nu maar niet zo de hakken in het zand gezet, had ze nu maar gezegd dat ze er even over moest nadenken; had ze het project nu maar niet ordi of Digby een hienlikker genoemd... dan had ze zich er misschien nog uit kunnen praten en had ze hem kunnen opzadelen met de opgraving. En erger nog was die verdomde koppigheid van haar, waardoor ze het aanbod van de eigen ontslagname had afgewezen. Het zou al moeilijk genoeg worden om in het huidige academische klimaat een andere baan te vinden, maar na een ontslag... Wat was er door haar hoofd gegaan? Maar toch was de gedachte dat ze nu, na alles wat ze gezegd had, een ontslagbrief zou indienen te vernederend. Dat kon ze niet aan.

En uiteraard maakte ze zich zorgen om Skip, haar broer, die ook bij het Instituut werkte. De kans was groot dat hij gepikeerd zou opstappen zodra hij zou horen van haar ontslag. En hij had het moeilijker dan zij: hij had weliswaar natuurkunde gestudeerd aan Stanford, maar hij had niet echt veel gedaan met zijn titel. En hoeveel banen waren er nu helemaal in Santa Fe binnen de branche van museumcollectiebeheer? Enfin, zelfs als hij niet op eigen initiatief ontslag nam, bestond de kans dat Weingrau hem de laan uit zou sturen, gewoon om haar te jennen. Nora hoopte vurig dat ze hem niet weer zou zien afdalen naar die diepe depressie waarin hij een paar jaar geleden had verkeerd.

Op het parkeerterrein stond een auto met stationair draaiende motor zo geparkeerd dat zij niet linea recta naar haar auto kon. Terwijl ze eromheen liep, worstelend met de zware doos in haar armen, stapte een man uit.

‘Dr. Kelly?’

Ze bleef staan. ‘Ja?’

‘Kan ik u even spreken?’

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik heb het razend druk en ik moet ervandoor.’ Wat hij ook wilde, wat hij hier ook te zoeken had, het kon haar niet boeien. Ze zette zich weer in beweging.

‘Hier, laat ik u even helpen met die doos,’ zei hij, terwijl hij snel kwam aanlopen.

‘Nee bedankt,’ reageerde ze bits. Ze kwam bij haar auto aan, frunnikte haar sleutel tevoorschijn, opende de portieren en schoof de doos op de achterbank, waarna ze de rugzak erachteraan mikte. Met een klap sloeg ze het portier dicht, maar even later merkte ze dat de man haar gevolgd was en nu achter haar stond.

Ze negeerde hem, opende het linkerportier en stapte achter het stuur. Hij legde een hand op haar portier zodat ze het niet in zijn gezicht kon dichtklappen.

‘Ik neem aan dat u ontslag hebt genomen?’ informeerde hij.

Ze keek hem verbluft aan. Had dat nieuws dan zo snel de ronde gedaan? Niemand wist het nog, zelfs Skip niet.

‘Wie bent u in vredesnaam?’ wilde ze weten.

‘Lucas Tappan,’ antwoordde hij met een glimlach en uitgestoken hand.

Ze staarde naar hem. Nu pas zag ze hem echt. Hij was zo’n beetje van haar leeftijd, midden of eind dertig, met een linnen blazer aan, een zwart lamsleren cowboyshirt, jeans, en suède sneakers van Lanvin. Hij had krullend zwart haar, grijze ogen, witte tanden, een kuiltje in zijn kin en kuiltjes in zijn wangen. Ze vatte meteen antipathie op jegens hem en zijn zelfgenoegzame houding van ‘Kijk mij eens steenrijk zijn en toch heel gewoon gebleven.’

‘Haal die hand van mijn portier of ik bel de politie.’

Hij gehoorzaamde; ze trok het portier met een klap dicht en ramde de sleutel in het contactslot. De motor startte en ze draaide zich om om achteruit te rijden, waarbij ze het gaspedaal harder indrukte dan ze van plan was geweest. Het grind spatte hoog op onder haar wielen.

‘Ik ben blij dat u ontslag genomen hebt,’ zei hij met stemverheffing om zich door het raampje heen verstaanbaar te maken. ‘Nu kunnen we ongehinderd aan de slag.’

Ze trapte vol op de rem en liet haar raampje zakken. ‘Wat?’

‘Ik hoopte dat het zover zou komen. Eerlijk gezegd had ik helemaal

geen zin in een samenwerking met dat mens van Weingrau.’

‘Je hóópte dat het zover zou komen? Dit is bespottelijk..’

‘Luister, kunnen we even praten? Heel even maar?’

Nora staaarde hem aan. ‘Dit kan ik er werkelijk niet bij hebben.’

‘Natuurlijk wel. Je hebt niet eens een baan.’

‘Je wordt bedankt. Jezus, wat ben jij een lamstraal. En volslagen kiere-wiet. Ufo’s. Roswell. Laat me niet lachen.’ Al haar woede gutste naar buiten.

‘Oké, prima. Dit heb ik allemaal al eens eerder gehoord, en erger. Vijf minuten? Alsjeblieft?’

Ze stond op het punt weg te rijden, maar hield zich in. Plotseling voelde ze zich leeglopen als een lekgestoken ballon, alsof haar energie tegelijk met haar woede was weggezakt. Was alles van de afgelopen twee uur echt gebeurd? Eerder die ochtend had ze achter haar bureau gezeten, bezig met een van de laatste versies van haar verslag van Tsankawi... en nu had ze geen kantoor meer, geen baan, niets dan een stel nog nasmeulende bruggen in haar achteruitkijkspiegel.

‘O, wat maakt het ook uit. Oké, vijf minuten.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en bleef achter het stuur zitten wachten.

‘Zouden we dit gesprek misschien ergens anders kunnen voeren, niet door een autoraampje heen? Ik wil je iets laten zien.’

Tegen beter weten in zette Nora haar auto weer in het parkeervak en stapte uit. Achter Tappan aan liep ze naar wat kennelijk zijn auto was. Een ijsblauwe Tesla. Uiteraard.

‘Zou jij rechts willen gaan zitten?’

Ze deed wat hij vroeg en nam plaats op het soepele witte leer. Alles op het dashboard blonk: wortelnotenhou, nikkel met een satijnglans, een groot computerscherm.

Ze klapte het portier dicht; de man drukte op een knop en als bij toverslag werden de ruiten verduisterd. Hij reikte onder het dashboard en haalde een groot, opgerold document tevoorschijn, dat hij uitrolde.

‘Kijk hier eens naar.’ Hij hield het open, zodat ze kon kijken.

Nora herkende het onmiddellijk.

‘Dat zijn beelden van de bodemradar..’ begon hij.

‘Dat zie ik zelf ook wel,’ reageerde Nora ongeduldig.

‘Mooi. En zie je dit gebied hier? Dat is ons zoekterrein – waar de ufo naar verluidt is neergekomen. Wat zie je daar?’

Nora keek nog eens naar de foto in grijstinten. Het was overduidelijk dat daar iets gebeurd was.

‘En nu moet jij mij eens vertellen: al die omgewoelde grond, lijkt jou dat een neergestorte weerballon?’

Ze tuurde nog zorgvuldiger. Ze bespeurde een amper zichtbare, vage maar zo te zien diepe voor of greppel in het zand, en tekenen van uitgebreide en wijdverspreide activiteit.

‘Niet echt,’ moest ze toegeven.

‘Precies. En kijk eens naar al die oude sporen van grondverzetmachines en voertuigen om de plek heen. Op de satellietbeelden zagen we ook twee weggewerkte wegen naar het gebied toe lopen, plus een ringweg eromheen. Er is hier ooit heel wat verkeer geweest. Suggestief, vind je niet?’

‘Maar is dit niet behoorlijk klein voor een ufo? Want die voor is niet heel breed. En het kan van alles geweest zijn: een raket, een klein vliegtuig, een meteoriet zelfs. Ik zie geen enkel bewijs dat het een ufo was.’

‘Waar het om gaat,’ zei Tappan, ‘is dat hier iets gebeurd is wat niets te maken heeft met een neergestorte ballon of een observatiesatelliet of wat dan ook. En je ziet waar de grond – kijk, hier en hier – is opgehoopt en gladgestreken om het zoekgebied te begraven en alle sporen weg te werken. Waarom zouden ze al die moeite doen voor een neergestorte ballon? Hier is heel wat grond verzet.’

In de kleine ruimte van de auto tuurde ze naar de kaart. Er waren tekenen te zien van aanzienlijke activiteit van jaren geleden, in uitrimpelende kringen rond het zoekgebied.

Tappan glimlachte. Hij pakte een tweede kaart en rolde die uit. Dit was een magnetometrie, een kaart aan de hand waarvan archeologen de magnetische eigenschappen van grond registreren om terrein onder de oppervlakte in kaart te brengen. Er waren diverse afwijkingen te zien, en donkere vlekken in en rond het zoekgebied. Ook de omgewoelde grond en de ondiepe voor stonden vagelijk afgetekend.

‘Al die donkere vlekken en vegen zijn wat wij als leken “spullen onder de grond” zouden noemen,’ zei Tappan. ‘Spullen die bij jouw opgraving boven water zullen komen.’

‘Dat kan van alles zijn,’ zei Nora. ‘Stenen, blikjes, afval.’

Tappan tikte met een vinger op de kaart. ‘Dat kan natuurlijk, maar dit bewijst één ding: de regering heeft gelogen. Er was geen weerballon, er